

Ksenja Meško Dolinšek

*Bobek, Smežka in Srečko
lovijo sanje*

Ilustrirala Andreja Karba

KRTEK BOBEK

»To je moja krtina,« je blaženo ponavljal krtek in si ogledoval trdne oboke svojega doma. Poleg vrat je ponosno nabil hišno številko z napisom Krtek Bobek. Da, to je bil še zadnji opravke, ki je spadal k zaključnim gradbenim delom.

Ve se, da je sam s svojimi žulji izbrskal tole domovanje, in zaslužno si je privoščil malo boljšo večerjo.

V mislih je že koval načrte za ureditev okolice. Tehtal je, ali je boljša travniška trata ali naj bo kaj bolj eksotičnega. Morda ne bi bilo slabo dodati kak okrasni grm ali kar drevo. Pa vrt, seveda! To mora biti, če drugega ne, vsaj visoka greda. Uh, veliko dela ga čaka.

SRNICA SNEŽKA

Snežka ni bila bela niti ni bila iz snega. Snežka je bila srnica. Mama srna jo je povrgla še pred pomladjo, saj se je mali prezgodaj mudilo na svet. Namesto v mehko travo je cepnila v snežno odejo. Brrr, kakšen šok je bil to! Mama se je na vse kriplje trudila, da bi jo ogrela. Srce se ji je krčilo od skrbi zanjo. Poimenovala jo je Snežka. Zakaj, si lahko mislite.

Na srečo je pomlad tisto leto nekoliko pohitela in Snežka je na veliko olajšanje mame dobro napredovala in preživela mrzle dni. Prava mala borka.

SANJAVI SREČKO

V mehko postlani drevesni duplini je živel polhek Srečko. Njegovo najljubše opravilo je bilo sanjarjenje. Sanjaril je podnevi in ponoči. Čez dan je bolj ali manj dremal, kot to počno vsi polhi. Na noč pa se kar ni ganil iz svojega gnezda. Slonel je pri okencu in gledal zvezde.

Kako rad bi poletel do njih! Najprej bi splezal na vrh drevesa, potem bi stegnil tačke in se zavil v puhast oblak, ki bi ga ponesel do zvezd. O, tam mora biti lepo! Plaval bi med srebrnimi lučkami, svetlikajočimi se meglicami in lovil zvezdni prah.

